

Thesis Title	Marginalization and Negotiating Ethno-Space in Development Among Baduy People of Banten Province, Indonesia	
Author	Ronny Mucharam	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Lecturer Dr. Chayan Vaddhanaphuti	Chairperson
	Professor Dr. Anan Ganjanapan	Member

ABSTRACT

Marginalization cannot be separated from the development process, since during the implementation of development the state, through their technology of power, policies and practices, marginalizes, pushes and places the minority people at the edge. Many of the ethnic communities in Indonesia have experienced marginalization, especially those who reside in the remote areas, which are far from the center of the development. Development in Indonesia, in general, emphasized economic growth and it has become the major goal to pursue it through the policy of rapid industrialization. The Baduy community, as one of the ethnic minorities, also experienced marginalization from state development practices in their areas. The state has set policies of resettlement and community land entitlement, which end at opening Baduy areas as eco-tourism spots for tourists to boost the local government income.

Various research methods were employed to collect primary data such as documentary research, key informant interview, focus group interview, and participant observation in the Baduy area. Secondary data was collected from the sub-district office where Jaro Pamarentah maintains his work.

Results of this study revealed that the policies of resettlement, community land entitlement and eco-tourism have marginalized and disturbed local people's livelihood. However, state policies also created unintended consequences where the Baduy community makes use of state policies on resettlement to expand their territory as well as to gain more recognition from eco-tourism, where it has forced the state authority to acknowledge and allow them to maintain their traditional practices.

The result also suggests that Baduy people, especially outer Baduy, have adapted to the new situation especially in regard to economy, where they grow more

cash crops and work as laborers, traders, and handicraft and textile producers besides working as farmers as their main occupation. Some cultural changes have also occurred among the Baduy people, for example modern clothing and Indonesian language are employed by some of the outer Baduy members. Modern items such as radio and mobile phones were also used by some of them as part of their adaptation to modern times.

Another result suggests that Baduy people protect their domain in order to preserve their tradition and religious beliefs where they consider the inner domain as the center of the universe as well as the core of their identity as Baduy. That is why the Baduy community is divided into two groups where the outer Baduy protect the inner one and serve as a buffer with less rigid rules, while inner Baduy serve to maintain rules of their traditions and religious beliefs for the whole Baduy community.

Results of this study also suggest that the dualism of the governing system and practices of the Baduy people play important roles in protecting the Baduy community. A traditional governing system maintains the rules for the Baduy as a traditional community while the state governing system has allowed Baduy people to be acknowledged by the state authority and allowed them to get access to the information of development programs in their areas. Both daily and ritual practices of Baduy people also play significant roles in negotiating marginalization from development in their areas. Daily practices allow Baduy people to secure their basic economic needs, which challenge state ideas that traditional communities are poor. Religious practices of tribute ceremonies allow Baduy people to have direct and open chances to negotiate and contest state authority on development policies toward them.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	กระบวนการขายขอบและพื้นที่ต่อรองทางชาติ พันธุ์ในการพัฒนาชาวบาคุยจังหวัดบันเติน ประเทศอินโดนีเซีย
ผู้เขียน	นายรอนนี่ มูฮาราม
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	

อาจารย์ ดร. ชยันต์ วรรณะภูติ ประธานกรรมการ
ศาสตราจารย์ ดร. อานันท์ กาญจนพันธุ์ กรรมการ

บทคัดย่อ

การกลายเป็นชายขอบ เป็นกระบวนการที่ไม่สามารถแยกขาดออกจากการพัฒนาได้ ทั้งนี้ เพราะการดำเนินการพัฒนาของรัฐผ่านเทคโนโลยีแห่งอำนาจของปฏิบัติการของนโยบาย ได้ทำให้ชนกลุ่มน้อยกลายเป็นชายขอบ อีกทั้งยังผลักดันและจัดวางตำแหน่งแห่งที่ของชนกลุ่มน้อยไปสู่ริมขอบของอำนาจ ซึ่งชุมชนชาติพันธุ์จำนวนมากในประเทศอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่อยู่อาศัยในพื้นที่ห่างไกลจากศูนย์กลางของการพัฒนา ต่างก็มีประสบการณ์ของการกลายเป็นชายขอบ เนื่องจากการพัฒนาของอินโดนีเซียโดยทั่วไปนั้น จะให้ความสำคัญกับการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งกลายมาเป็นเป้าหมายหลักในการดำเนินการผ่านนโยบายการทำให้เป็นอุตสาหกรรมอย่างรวดเร็วในที่สุด อย่างไรก็ตาม ชุมชนบาคุย หนึ่งในชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ของอินโดนีเซียก็มีประสบการณ์ของการกลายเป็นชายขอบจากการพัฒนาของรัฐที่ปฏิบัติการในพื้นที่ของพวกเขาด้วยเช่นกัน โดยรัฐได้ดำเนินนโยบายการตั้งถิ่นฐานใหม่และสิทธิที่ดินชุมชน ซึ่งจบลงด้วยการเปิดให้พื้นที่ของชุมชนบาคุยเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์สำหรับนักท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมรายได้ของรัฐบาลท้องถิ่น ดังนั้นในการศึกษาวิจัยนี้จึงใช้วิธีวิทยาที่หลากหลายในการเก็บข้อมูล เช่น การวิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ การสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และการสังเกตการณ์อย่างมี

ส่วนร่วมในพื้นที่ชุมชนบาคูย ขณะเดียวกันก็ได้รวบรวมข้อมูลจากองค์กรรัฐส่วนตำบลที่ดูแลพื้นที่ของจาโร พามาเร็นตา

จากผลการศึกษาพบว่า นโยบายการตั้งถิ่นฐานใหม่ สิทธิที่ดินชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ได้กระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตและทำให้เกิดการกลายเป็นชายขอบของคนท้องถิ่น และนโยบายของรัฐยังทำให้มีผลที่ไม่ได้ตั้งใจตามมา นั่นคือชุมชนบาคูยได้ใช้นโยบายการตั้งถิ่นฐานใหม่ของรัฐในการขยายอาณาเขตของพวกเขา ขณะเดียวกันการที่พวกเขาได้รับการยอมรับเป็นอย่างมากจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์นั้น เป็นการบังคับเจ้าหน้าที่รัฐ ให้ยอมรับและอนุญาตพวกเขา ดำรงรักษาแนวทางการปฏิบัติตามประเพณีของพวกเขาไว้ไปพร้อมๆกัน

ผลการศึกษายังพบว่า ชาวบาคูยโดยเฉพาะชาวบาคูยนอกนั้นสามารถปรับตัวได้ภายใต้สถานการณ์ใหม่ๆนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเศรษฐกิจ พวกเขาได้ปลูกพืชเงินสด เป็นแรงงานรับจ้าง พ่อค้า หรือแม้กระทั่งผลิตงานหัตถกรรมและสิ่งทอ ขณะที่ยังคงเป็นชาวนาซึ่งเป็นอาชีพหลักของพวกเขา นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรมท่ามกลางชาวบาคูยนั้นมีปรากฏขึ้นด้วยเช่นกัน ทั้งการสวมใส่เสื้อผ้าสมัยนิยม การพูดภาษาอินโดนีเซีย ตลอดจนการใช้สิ่งของทันสมัย เช่น วิทยุ และ โทรศัพท์มือถือ โดยสมาชิกบางส่วนของชาวบาคูยนอก ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการปรับตัวไปสู่ยุคสมัยของความสมัยใหม่

ผลการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า ชาวบาคูยปกป้องอาณาเขตของพวกเขาเพื่อที่จะดำรงรักษาประเพณีและศาสนา ความเชื่อของพวกเขา โดยพวกเขาให้คุณค่าอาณาเขตด้านในหรือบาคูยใน ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของจักรวาล และเป็นศูนย์กลางของอัตลักษณ์ความเป็นบาคูยของพวกเขา จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมชุมชนบาคูยนั้นแบ่งออกเป็นสองส่วน โดยบาคูยนอกนั้นได้ทำหน้าที่ปกป้องบาคูยในและเสมือนเป็นพื้นที่กันชนซึ่งมีความเข้มงวดของกฎระเบียบน้อยกว่า ขณะที่บาคูยในนั้น

เป็นเสมือนพื้นที่ของการธำรงรักษากฎระเบียบเกี่ยวกับประเพณีและศาสนา ความเชื่อ สำหรับ
ชุมชนบาคุยทั้งหมด

นอกจากนี้ผลการศึกษาายังแสดงถึง ทวิลักษณ์ของระบบการปกครองแบบรัฐกับ
ปฏิบัติการของชาวบาคุยนั้น เป็นการเล่นบทบาทที่สำคัญในการป้องกันรักษาชุมชนบาคุย โดย
ระบบรัฐประเพณีนั้นธำรงรักษากฎระเบียบของบาคุยในฐานะที่เป็นชุมชนประเพณี ขณะที่ระบบ
การปกครองแบบรัฐได้ทำให้ชาวบาคุยได้รับการยอมรับโดยเจ้าหน้าที่รัฐและอนุญาตให้พวกเขา
สามารถเข้าถึงข่าวสารของโครงการการพัฒนาในพื้นที่ของพวกเขา และปฏิบัติการของชาวบาคุยทั้ง
ในชีวิตประจำวันและในทางพิธีกรรมยังแสดงบทบาทของการต่อรองกับการกลายเป็นชายขอบจาก
การพัฒนาของรัฐในพื้นที่ของพวกเขาด้วย โดยปฏิบัติการในชีวิตประจำวันนั้นอนุญาตให้ชาวบาคุย
มีความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ ความต้องการพื้นฐานซึ่งทำทลายกับแนวคิดของรัฐที่มองว่าชุมชน
ประเพณีนั้นยากจน ขณะที่ปฏิบัติการทางศาสนาผ่านพิธีกรรมการถวายเครื่องบรรณาการนั้น
อนุญาตให้ชาวบาคุยมีโอกาสดังโดยตรงและเปิดเผยในการต่อรองและต่อสู้กับเจ้าหน้าที่รัฐในการ
ดำเนินนโยบายการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา